

LA SENYORETA DOLORS

Quento va , quento vingue i el cul se te detingue .

Hi havia en un poble una xica que li deien Dolors i s'havia fet mossa sense adonar-se'n (mossa vella) .Va quedar-se molt sola perque se li van morir tots los familiars. No tenia ganes de res i quasi no eixia de casa. Va arribar-li que, de tant en tant, venia un comerciant molt interessant a la plaça que portava unes robezs molt lluídes per a vendre i, a més a més era molt guapo i eixerit.

Ella eixerida tots els dies a regar les flores del jardín i notava que la miraven, pero no sabia d'on. I vet aquí que el qui la mirave era un xicot molt guapo, nebot d'uns veïns, i que ella no s'havia assabentat qui era. Pero, com que la mossa tots los dies feia la mateixa rutina, ell va confiar-se i per fi és va atreví a saludar-la, tot dient-li:

- Señorita, usted que riega la albahaca, ¿podría decirme cuántas hojitas tiene la mata?

Ella tot atzarada, se va retira dient-se:

Carall, eixi home si que m'ha deixat parada. M'hauré de preparar alguna resposta per si algún dia torna a dir-me alguna cosa.

Aquella nit no va poder dormir perquè va quedarsé força emocionada tot pensant en aquell mosso tan elegant.

Quan a l'endemà va tornar a eixir a arruixar les plantes del jardí, va repetir-se el mateix del dia de abans, fent-li la mateixa pregunta:

- Señorita, usted que riega la albahaca, ¿podría decirme cuántas hojitas tiene la mata?

Però ella, que estava molt preparada, li va contestar:

- Caballero, usted que usa capa y sombrero, ¿me diría cuántas estrellas hay en el cielo?

Eixes preguntes y respostes se van repetir durant deu dies seguits. I, encara que dissimuladament, se comprenia que els dos van agradar-se y van simpatizar y tot, i només los faltava una espenteta perquè la relació tinguere efecte.

La senyoreta Dolors, encara que eixia poc de casa, per fi va desidir anar a la plaça per a veure aquell comerciat tan elegant que, a mes a mes, portaba tan bona roba. S'hi va atansar perquè li feia molta il·lusió estrenar una cosa o altra. Com que vet aquí que va veure un vestit que la va deixar encisada, perque pareixia que estava fet per a ella. Pero, en posar-se a fer tracte, lo comerciant va passar-se amb lo preu. Ella li diu que el vestit li agrada molt, però que s'escapa del seu pressupost y que no el pot comprar.

Lo comerciant li respon:

- Sí lo puede comprar. Si quiere se lo doy a cambio de un beso por encima del velo.

Ella, tan puritana, com tot aquell tipo de mosses, se va escandalitzar. Però vet aquí que, com li feia tant goig lo vestit, va tranqui-litzar-se la consciencia tot pensant que ningú ho sabia i, per tant, ho va consentir. Com que, a l'endemà,. amb lo vestit nou, ix al jardí y es repeteix allò sempre:

- Señorita que riega la albahaca, ¿podría decirme cuántas hojitas tiene la mata?
- Caballero, usted que usa capa y sombrero, ¿me diría cuantas estrellas hay en el cielo?

Ella, en sentir-ho, va retirar-se avergonyida, com no podia ser d'altra manera, si ho va saber fins i tot lo nebot dels veïns. Com que va tindre tan gran disgust, ja no va eixir cap dia més a regar les flors al jardí.

Aquell xicot, de tant que la trobava a faltar, va fer-se malalt. Ella, en saber-ho, va relacionar que aquell veí y el comerciant de la plaça eren lo mateix home.

Per eixe motiu, va pensar disfressar-se de galè (metge entès) i va oferir-se presentant-se a la casa pr a curar el xicot. Va escoltar-lo per davant y per darrere, li va demanar els símptomes que tenia i després de explorar-lo a consciència, estufant-se els bigotis, va determinar que s'acatxare els pantalons y que alçare el cul. A les hores, del maletí, va treure un ravenet de més de pam i, amb un martell, li va clavar per l'ull del cul. Va dir-li que l'aguantare fins a l'endema dematí i, ja tret, es trobaria com nou. De la vista, va cobar-li un bon estipendi i va fugir.

A l'endemà dematí, ella va tornar a regar el jardí amb lo vestit nou, i ell, que ho va veure, de cop, s'aixecà, aguaita al mirador i inicià la conversa:

- Señorita que riega la albahaca, ¿que podría decirme cuántas hojitas tiene la mata?
- Caballero, usted que usa capa y sombrero, ¿podría decirme cuantas estrellas hay en el cielo?
- Señorita, ¿el beso por encima dle velo, le fue bueno?
- Caballero, ¿y el rábano po rel culo, le fue duro?
- Així, quant temps hem perdut fastiguejant-mos y fent lo maula parlant en castellà? jo m'adono que, encara estigues sola, eres tota una dona de cap a peus, i també que no hi ha ningú que pugueu fer burla de tu; així, si no et pareix malament i em vols estimar, jo et considero digna de ser la meua companya.

Llavors, sense ironia de cap tipus, amb formalitat, serietat i bona voluntat, van casar-se i van viure feliços per sempre.

I este qüento s'ha acabat i jo aquí m'he quedat, a la vora del foc tot escalfat.